

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **SDS EXMOST spol. s r.o.**, IČ: 49454501
sídlem Údolní 413/66, 602 00 Brno
zastoupen advokátem JUDr. Václavem Pumprlou
sídlem Příkop 4, 604 17 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2015, č. j. 9340/15/5200-20446-711513,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí – dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „správce

daně“) ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2029528/14/3001-24804-710996, č. j. 2030407/14/3001-24804-710996, a č. j. 2030676/14/3001-24804-710996, kterými správce daně žalobci doměřil daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období říjen 2010 ve výši 1 059 440 Kč, listopad 2010 ve výši 558 280 Kč a prosinec 2010 ve výši 912 104 Kč. Současně ho vyrozuměl o povinnosti uhradit penále ve výši 211 888 Kč (říjen 2010), dále ve výši 111 656 Kč (listopad 2010) a ve výši 182 420 Kč (prosinec 2010) podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) ve spojení s § 264 odst. 13 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), resp. dle § 251 odst. 1 písm. b) daňového řádu (pro zdaňovací období prosinec 2010).

2. Žalobce postupně podal daňová přiznání k DPH za zdaňovací období říjen 2010 (vykázal vlastní daňovou povinnost ve výši 714 355 Kč), listopad 2010 (vykázal nadměrný odpočet ve výši 170 108 Kč) a prosinec 2010 (vykázal nadměrný odpočet 3 211 564 Kč). Dne 2. 8. 2012 správce daně obdržel dožádání místně příslušného správce daně daňového subjektu Stavbeton s.r.o. v likvidaci, na jehož základě bylo u žalobce provedeno místní šetření a posléze zahájena daňová kontrola DPH za zdaňovací období říjen 2010 až říjen 2011. Předmětem činnosti žalobce v uvedeném zdaňovacím období byla stavební činnost, konkrétně výstavba inženýrských staveb, přičemž žalobce si v této souvislosti nárokoval odpočet daně za zdaňovací období říjen 2010 ve výši 1 059 440 Kč, za listopad 2010 ve výši 558 280 Kč a za prosinec 2010 ve výši 912 104 Kč, a to z přijatých plnění od dodavatele společnosti EDA – THERM stavby s.r.o. (dále jen „EDA – THERM“), které byla zrušena registrace k DPH ke dni 8. 6. 2010. V rámci daňové kontroly nebylo prokázáno u žalobce faktické přijetí zdanitelných plnění od dodavatele EDA – THERM, jenž byla deklarována na předložených daňových dokladech. Tím došlo k porušení § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o DPH“), kdy podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet DPH také je, že plátce prokazuje nárok na odpočet daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem DPH. Žalobce neprokázal, že zdanitelná plnění byla fakticky přijata od deklarovaného dodavatele, současně nebyl prokázán nárok na odpočet daně na základě daňového dokladu vystaveného plátcem. Předloženými důkazními prostředky žalobce neodstranil veškeré pochybnosti o tom, zda plnění opravdu proběhlo způsobem deklarovaným citovanými daňovými doklady, tj. že předmětná plnění uskutečnila společnost EDA – THERM.
3. Žalovaný se ztotožnil se shora provedenými závěry správce daně a dodatečné platební výměry potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného i všech dodatečných platebních výměrů. Žalobce namítal, že správce daně měl nejdříve pochybnosti o tom, zda došlo ke zdanitelnému plnění. Tyto pochybnosti však byly vyvráceny a bylo doloženo, že stavební práce byly provedeny, což posléze uznal i správce daně.

5. Další argumentace správce daně se týkala společnosti EDA – THERM, že nebyla v rozhodné době od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010 registrována jako plátce DPH, protože nebylo možno žalobci uznat odpočet DPH na výstupu, když společnost nebyla plátcem DPH.
6. Žalobce s výše uvedenou argumentací správce daně nesouhlasil a v odvolání poukazoval na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 22. 12. 2010 ve věci C-438/09 Dankowski, z něhož vyplývá, že společný systém DPH – jednotný základ daně ve znění směrnice Rady 2006/18/ES ze dne 14. 2. 2006 musí být vykládán v tom smyslu, že osoba povinná k dani má nárok na odpočet DPH odvedené za služby poskytnuté jinou osobou povinnou k dani, která není registrována k DPH, pokud příslušné faktury obsahují veškeré údaje požadované čl. 22 odst. 3 písm. b) šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. 5. 1977, o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu, především pak údaje, které jsou nezbytné k identifikaci osoby, která uvedené faktury vystavila, a pak týkající se povahy poskytovaných služeb.
7. Žalovaný posledně uvedenou argumentaci žalobce uznal, a tedy uznal, že společnost EDA – THERM, přestože nebyla registrována, nebylo to důvodem k doměření DPH žalobci. Přesto však u žalovaného zůstaly pochybnosti o tom, zda předmětná společnost uvedené zdanitelné plnění realizovala.
8. Žalobce se společností EDA – THERM spolupracoval od roku 2008, přičemž správci daně předkládal vždy podobné podklady, někdy na daňovou povinnost a někdy na daňový odpočet. Když měl žalobce odpočet, předkládal na vyžádání správce daně vždy evidenci pro účely DPH, včetně všech přijatých i uskutečněných zdanitelných plnění a dále dokládal vyžádané daňové doklady, přičemž k tomuto postupu neměl správce daně nikdy žádné výhrady. Problém vznikl až v období říjen až prosinec 2010, kdy společnost EDA – THERM neměla registraci k DPH u správce daně, protože správce daně neuznal žalobci v rámci daňové kontroly daňové doklady vystavené společností EDA – THERM. Správce daně se v důkazní nouzi snažil u žalobce vybrat daň.
9. K realizaci posuzovaných zdanitelných plnění, o jejichž realizaci nemohlo být sporu, uzavřel žalobce se společností EDA – THERM smlouvy o dílo, které byly v rámci daňové kontroly správci daně předloženy. Zdanitelná plnění spočívala v provádění různých pomocných zemních prací, u nichž se běžně mezi účastníky nevystavují další písemné dokumenty, kromě stavebního deníku (zachycující průběh realizace prací), který měl dle uzavřené smlouvy o dílo vést zhotovitel společnost EDA – THERM.
10. Dle smlouvy o dílo na akci „I/50 Bánov, obchvat - realizace stavby“ šlo o jednoduché zemní práce, prováděné společností EDA – THERM, které se běžně nedokumentují. Uvedená společnost měla provádět odkop pro spodní stavbu silnic a železnic s odvozem do 5 km (na stavebním objektu 101), dále hloubení jam s odvozem do 20 km (na stavebním objektu 201) a hloubení jam s odvozem do 20 km (na stavebním objektu 202). Správce daně v tomto případě doměřil žalobci za říjen 2010 DPH ve výši 1 059 440 Kč právě za tyto pomocné stavební práce prováděné na stavbě Bánov, aniž by se zabýval charakterem prací a tím, jaká je při jejich realizaci obvyklá praxe ve stavebnictví.

11. Dle smlouvy o dílo na akci „I/6 Praha Pavlov“ měla společnost EDA – THERM provádět vykopávky ze zemníků a skládek s odvozem do 20 km, tedy likvidovat mezideponie, včetně rekultivace pozemků, ukládání sypaniny do násypů na skládce bez zhutnění. I zde se jednalo o jednoduché zemní práce a pomocné práce, přičemž mezideponie byly mimo staveniště hlavní stavby. Uvedené pomocné práce běžně nebývají zvlášť dokumentovány, pouze v rámci předání dokončeného díla zadavateli.
12. Podle sjednané smlouvy o dílo činila cena prací, včetně poplatků za uložení materiálu na skládku, celkem 3 705 200 Kč bez DPH. Za předmětné zdanitelné plnění na stavbě Pavlov doměřil správce daně žalobci na prosinec 2010 DPH ve výši 741 040 Kč, přitom tak učinil opět bez toho, že by se zabýval charakterem prací a tím, jaká je při jejich realizaci ve stavebnictví obvyklá praxe.
13. Bylo v rozporu s platnou právní úpravou, aby správce daně nebo žalovaný požadovali po žalobci dokladování dokladů, které se v běžné praxi stavebních firem při realizaci pomocných stavebních prací nevystavují. Je nutné zohledňovat nejen to, že jde o zdanitelné plnění, ale rovněž to, o jaká konkrétní zdanitelná plnění jde, a také to, jaká je běžná praxe ve stavebnictví při realizaci těchto plnění. Je jistě velký rozdíl v deklaraci prací s vysokou odbornou náročností (včetně dokladování různých provedených zkoušek, atestů materiálů apod.) a v deklaraci prací, které jsou méně náročné a jde spíše o pomocné práce k hlavnímu plnění. Rozlišením charakteru prováděných prací se však správce daně ani žalovaný při svém rozhodování v posuzované věci nijak nezabývali.
14. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí označil za neopodstatněnou námitku žalobce, která spočívala v tom, že mu nemůže být kladeno k tíži vlastnictví bankovního účtu č. 35-4595680217/0100 soukromou osobou a nikoliv společností EDA – THERM. Zjištění, že předmětný bankovní účet není společností EDA – THERM, vedlo pouze k prohloubení pochybností o faktickém provedení stavebních prací deklarovaným dodavatelem. S těmito nesrovnalostmi musel být žalobce při úhradě faktur seznámen, protože je naprosto nestandardní, aby dva různé daňové subjekty (Stavbeton, s.r.o. a EDA – THERM) používaly stejný bankovní účet. Správci daně museli logicky vyvstat pochybnosti o fakticitě uskutečněných plnění, neboť žalobce na předmětný bankovní účet zaplatil v souhrnu částku přes 35 000 000 Kč, přičemž nejdříve jako úhradu přijatých faktur od společnosti Stavbeton, s.r.o. a posléze jako úhradu přijatých faktur od společnosti EDA – THERM.
15. K výše uvedenému žalobce namítl, že argumentace žalovaného je nepřezkoumatelná, neboť se společností Stavbeton, s.r.o. žalobce nikdy nebyl v žádném právním vztahu, neobchodoval s ní, neměl s ní uzavřenou žádnou smlouvu a nikdy jí nic neplatil. Je tak otázkou, na základě jakých skutečností se žalovaný domníval, že žalobce společnosti Stavbeton s.r.o. něco platil. Žalobce nikdy toto netvrdil a nic takového nebylo uvedeno ani ve zprávě o daňové kontrole. Nejsou o tom založeny žádné doklady ani ve správním spise. Žalobce měl obchodní vztah pouze ke společnosti EDA – THERM. Žalobci není známo, jaký bankovní účet používala společnost Stavbeton, s.r.o., přičemž toto není ani podstatné, neboť společnost EDA – THERM uváděla ve smlouvách o dílo číslo účtu 35-4595680217/0100, a toto číslo účtu uváděla i v daňových dokladech.

16. Žalobce neměl v rozhodném období žádnou právní možnost ověřovat, kdo je vlastníkem účtu uvedeného ve smlouvě o dílo a na daňovém dokladu. Neexistoval totiž veřejně dostupný registr nedůvěryhodných plátců daně a ani registr účtů plátců, na něž by byly posílány finanční úhrady za zdanitelná plnění. I kdyby teoreticky byl žalobce v právním vztahu ke společnosti Stavbeton, s.r.o. a tato ve svých fakturách uvedla stejné číslo bankovního účtu, jako společnost EDA – THERM, pak s ohledem na to, že žalobce měsíčně zúčtovává stovky účetních operací, není technicky možné, aby žalobce kontroloval, zda číslo bankovního účtu na faktuře jedné společnosti je či není uvedeno i na faktuře od jiné společnosti. Ostatně takovou povinnost žalobci neukládá žádný právní předpis.
17. Pokud jde o další tvrzení žalovaného o tom, že žalobce zaplatil na uvedený bankovní účet v souhrnu částku přes 35 000 000 Kč, a to nejdříve jako úhradu přijatých faktur od společnosti Stavbeton, s.r.o. a posléze jako úhradu přijatých faktur od společnosti EDA – THERM, pak je opět otázkou, na základě jakých skutečností žalovaný hovoří o úhradách pro společnost Stavbeton, s.r.o., když nijak nekonkretizoval částky, datum a ani důvod platby žalobce pro společnost Stavbeton, s.r.o. Uvedené skutečnosti nevyplývají z žádných podkladů. Argumentace žalovaného byla zcela nedůvodná a nepřezkoumatelná. Uvedené závěry se promítly i do rozhodování žalovaného v předmětné věci. Žalovaný nesprávně při svém rozhodování bral v potaz i skutečnosti, které z provedené daňové kontroly nevyplývaly.
18. Žalobce se již od svého vzniku v roce 1992 snažil plnit své daňové povinnosti řádně a včas a postupoval vždy v souladu s platnou právní úpravou. V případě společnosti EDA – THERM, stejně jako u jiných společností, žalobce uzavřel smlouvu o dílo. O této firmě neměl žalobce důvod pochybovat i s ohledem na dřívější občasnou spolupráci. Vzhledem k finančnímu rozsahu prováděných a účtovaných prací, kdy společnost EDA – THERM měla povinnost být registrována k DPH, byl žalobce v dobré víře, že je vše se společností EDA – THERM v pořádku, a že tato je plátcem DPH.
19. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby zrušil nejen napadené rozhodnutí žalovaného, ale také všechny dodatečné platební výměry, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na názorech uvedených v napadeném rozhodnutí a dále se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. Především uvedl, že pro věc není relevantní postup správce daně v jiných zdaňovacích obdobích a ani tam realizovaná akceptace předkládaných dokladů. Rovněž není relevantní průběh ani výsledek daňového řízení u jiného subjektu. Také námitka žalobce týkající se důkazní nouze správce daně postrádala logiku, neboť primárním nositelem důkazního břemene je v daňovém řízení daňový subjekt. Žalobce v daňovém řízení neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání oprávněnosti nárokováného odpočtu DPH. K tomu žalovaný odkázal např. na rozhodnutí NSS ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 8 Afs 5/2011.

21. V daňovém řízení přešlo na základě konkrétních pochybností správce daně důkazní břemeno na žalobce. Zásadní otázkou je vždy to, zda žalobce v daňovém řízení unesl důkazní břemeno, a tedy prokázal naplnění zákonných podmínek pro přiznání nárokovaného odpočtu DPH. V posuzované věci nebyly pochybnosti o tom, zda jednotlivá plnění byla uskutečněna, avšak předloženými důkazními prostředky žalobce neodstranil veškeré pochybnosti o tom, zda plnění opravdu proběhlo způsobem deklarovaným příslušnými daňovými doklady, tj. že plnění uskutečnila společnost EDA – THERM. Žalovaný v posuzované věci dospěl k závěru, že žalobce neprokázal naplnění podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH ve smyslu § 73 zákona o DPH, tedy neprokázal, že přijal zdanitelná plnění od společnosti EDA – THERM.
22. Pokud dojde ke zpochybnění daňových dokladů a k přechodu důkazního břemene na daňový subjekt, je správce daně oprávněn požadovat po daňovém subjektu předložení dalších důkazů. To se také v nyní projednávané věci stalo.
23. Správce daně dále obdržel dne 2. 8. 2012 dožádání od místně příslušného správce daně daňového subjektu Stavbeton s.r.o. v likvidaci, v němž tento správce daně žádal o prověření příchozích plateb na bankovní účet č. 35-4595680217/0100 od žalobce. Bylo zjištěno, že společnost Stavbeton s.r.o. (v období od 30. 7. 2004 do 16. 7. 2008) byla v obchodním rejstříku zapsána pod názvem EDA – THERM spol. s r.o. a měla stejného jednatele a společníka pana L. V. jako společnost EDA – THERM stavby s.r.o. Dále bylo zjištěno, že společnost Stavbeton s.r.o. využívá ke své podnikatelské činnosti soukromý účet č. 35-4595680217/0100, jehož majitelem byl D. V., syn L. V. Na výše uvedeném bankovním účtu byly evidovány platby od žalobce. Zástupce žalobce při ústním jednání dne 16. 8. 2012 do protokolu sdělil, že bankovní účty č. 106230015/0300 a č. 1047353000/2700 patří žalobci. Dále žalobce potvrdil, že z těchto bankovních účtů odešly platby v celkové výši 35 855 636,54 Kč v období leden 2009 až květen 2012 na bankovní účet č. 35-4595680217/0100. Platby byly provedeny na základě přijatých faktur, které žalobce následně předložil. Dle předložených faktur žalobce prováděl v uvedeném období úhrady dvěma různými subjekty – společností EDA – THERM spol. s r.o. (později Stavbeton s.r.o.) a společností EDA – THERM stavby s.r.o.
24. Žalovaný k výše uvedenému doplnil, že uvedená zjištění nebyla důvodem, proč byl žalobci odmítnut nárok na odpočet. Skutečnost týkající se transakcí s bankovním účtem byla pouze jednou z dílčích skutečností, které prohloubily pochybnosti správce daně. Důvodem odmítnutí nároku na odpočet však bylo neprokázání faktického přijetí předmětných plnění od deklarovaného dodavatele – společnosti EDA – THERM.
25. Žalobce dále uváděl, že od svého vzniku si vždy řádně plnil daňové povinnosti. Podle žalovaného však toto sdělení nehrálo v posuzované věci žádnou roli. V dalším žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a obsah správního spisu.
26. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Průběh soudního řízení

27. Na základě usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2016, č. j. KSBR 24 INS 21712/2016-A-19, bylo rozhodnuto o úpadku žalobce (dlužníka). Účinky tohoto rozhodnutí nastaly dne 13. 10. 2016. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2017, č. j. KSBR 24 INS 21712/2016-B-35, které nabylo právní moci dne 17. 1. 2017, byl na majetek žalobce (dlužníka) prohlášen konkurs. Insolvenční správkyň žalobce byla jmenována Mgr. Bc. Lenka Winkelhoferová (dříve Dymáková) se sídlem ve Žďáru nad Sázavou. Podle § 263 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, došlo prohlášením konkursu k datu 17. 1. 2017 ex lege k přerušení soudního řízení vedeného zdejším soudem v této věci.
28. O výše uvedeném ex lege přerušení soudního řízení informoval zdejší soud jak insolvenční správkyň, tak také žalobce, jeho právního zástupce a žalovaného. Všechny tyto osoby krajský soud současně informoval o tom, že v přerušném řízení lze pokračovat na návrh insolvenční správkyň (§ 264 odst. 1 insolvenčního zákona), která se tak stane účastnicí řízení místo dlužníka (žalobce). Pro případ nepodání takového návrhu insolvenční správkyň v určené lhůtě, mohli návrh na pokračování v předmětném řízení podat dlužník (žalobce), popř. žalovaný s tím, že žalobce pak zůstane účastníkem řízení. Jelikož návrh na pokračování v řízení nepodala žádná z oprávněných osob, nebylo možné v přerušném řízení pokračovat, a to až do odpadnutí překážky řízení, tedy dokud budou trvat účinky prohlášení konkursu.
29. S ohledem na další vývoj judikatury správních soudů, kdy byl ve věci insolvenčního řízení podán nový právní výklad, nemělo již mít insolvenční řízení s dlužníkem nadále vliv na věci správního soudnictví. Konkrétně dle rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017, by „neměla mít vliv na soudní řízení ve správním soudnictví skutečnost, že je vedeno insolvenční řízení s dlužníkem – účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví; ustanovení § 140a, § 140b a § 140c insolvenčního zákona se na správní soudnictví nevztahují.“ Uvedené nové závěry soud sdělil všem účastníkům řízení a jejich zástupcům, včetně ustanovené insolvenční správkyň. Ta byla současně soudem vyzvána k tomu, aby sdělila, zda hodlá v soudním řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Insolvenční správkyň se však na výzvu soudu ve stanovené lhůtě (ani později) nevyjádřila. Vzhledem k tomu soud pokračoval v řízení podle původně podané žaloby s původními účastníky řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

30. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
31. S ohledem na žalobcem uplatněné žalobní body (viz blíže čl. II tohoto rozsudku) soud nejprve poznamenává, že rozsah soudního přezkumu a obsah tohoto rozhodnutí jsou determinovány právě rozsahem a kvalitou uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

32. Krajský soud předem, než přistoupí k vypořádání jednotlivých žalobních bodů, stručně uvede průběh správního řízení a závěry správních orgánů v této věci. Daňovými příznámi k DPH za zdaňovací období měsíců října až prosince 2010 žalobce uplatňoval ve smyslu § 72 zákona o DPH nadměrný odpočet této daně. Daňovou kontrolou bylo zjištěno, že je žalobcem nárokován odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění dle daňových dokladů vystavených společnostmi EDA – THERM, přičemž této společnosti byla ke dni 8. 6. 2010 zrušena registrace k DPH. Na základě výsledku daňové kontroly dospěl správce daně k závěru, že nebylo prokázáno faktické přijetí zdanitelných plnění (stavební práce – pomocné výkopové práce) od společnosti EDA – THERM, a současně došlo k porušení § 73 odst. 1 zákona o DPH, podle něhož je podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet daně, že plátce prokazuje nárok daňovým dokladem vystaveným plátcem. Po ukončení daňové kontroly vydal správce daně dodatečné platební výměry pro jednotlivá zdaňovací období, v nichž žalobci doměřil daň a současně ho vyrozuměl o povinnosti uhradit penále (viz blíže čl. I tohoto rozsudku). K odvolání žalobce přezkoumal žalovaný prvostupňová rozhodnutí, a jelikož nezjistil důvody pro změnu nebo zrušení těchto rozhodnutí, odvolání žalobce zamítl.
33. Žalobce především rozporoval závěr správních orgánů o tom, že nebylo možné mu uznat odpočet DPH na výstupu z toho důvodu, že společnost EDA – THERM nebyla v rozhodném období plátcem DPH (nebyla registrována jako plátce DPH). S takovým závěrem žalobce nesouhlasil a odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 22. 12. 2010 ve věci C-438/09 Dankowski.
34. Z rozsudku Evropského soudního dvora ve věci Dankowski vyplývá, že plátce má v případě přijetí plnění uskutečněného osobou povinnou k dani, která překročila zákonem stanovený obrat pro registraci, ale nebyla registrována jako plátce DPH, ačkoliv být měla, a vystavila doklad se všemi náležitostmi daňového dokladu, nárok na odpočet daně na vstupu od takové osoby. K závěrům ESD se rovněž vyjádřilo Generální finanční ředitelství ve svém stanovisku ze dne 8. 6. 2011 na jednání Koordinačního výboru s Komorou daňových poradců ČR, kde mj. uvedlo, že „Uvedení dodavatele v registru plátců v momentě poskytnutí, resp. přijetí plnění skutečně nepatří mezi podmínky pro uplatnění nároku na odpočet stanovené zákonem o DPH.“ Ze závěrů rozsudku ESD ve věci Dankowski vycházel také zákonodárce, jenž v zákoně č. 502/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o DPH, ve znění pozdějších předpisů, změnil s účinností od 1. 1. 2013 charakter registrace plátce DPH na ryze evidenční. Plátcem DPH se tak osoba povinná k dani stane ze zákona překročením stanoveného obratu. Registrační povinnost je tak nově pouze otázkou evidenční, nikoliv rozhodující pro plnění povinností a uplatnění práv plátce. Pokud tedy osoba povinná k dani překročí obrat a nesplní svou registrační povinnost, bude zaregistrována zpětně.
35. V rámci vyhledávací činnosti správce daně v uvedené věci dále zjistil, že společnost EDA – THERM je dlouhodobě nekontaktní a byla jí zrušena registrace plátce DPH ke dni 8. 6. 2010 z důvodu neprokázání uskutečňování zdanitelných plnění v předchozím období 12 kalendářních měsíců. Zároveň správce daně nezjistil žádné informace o tom, že by společnost EDA – THERM v roce 2009 a 2010 začala uskutečňovat reálnou ekonomickou činnost v objemech, které by jí založily povinnost se registrovat k DPH.

36. Z odůvodnění zprávy o daňové kontrole, a také z napadených správních rozhodnutí vyplývá, že nárok na odpočet DPH z předmětných daňových dokladů nebyl žalobci uznán především z důvodů neprokázání přijetí předmětných zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele společnosti EDA – THERM. I doklady se všemi požadovanými náležitostmi totiž nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech prezentováno. Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem, dovršujícím hmotně-právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Druhým podpůrným důvodem pro neuznání nároku na odpočet daně pak byla skutečnost, že společnost EDA – THERM nebyla registrována v předmětných zdaňovacích obdobích jako plátce DPH, jelikož jí byla registrace k DPH zrušena ke dni 8. 6. 2010. Společnost EDA – THERM totiž neuskutečnila bez udání důvodu žádná plnění po dobu delší než 12 měsíců. V této souvislosti krajský soud poukazuje na obsah napadeného rozhodnutí žalovaného (strana 13), z něhož jasně vyplývá, že okolnost neregistrace společnosti EDA – THERM k DPH sama o sobě nevedla k neuznání nároku na odpočet daně. V této souvislosti pouze správci daně vyvstaly důvodné pochybnosti o skutkovém stavu věci, pročez bylo na žalobci, aby vzniklé pochybnosti vyvrátil a předložil takové důkazní prostředky, které by osvědčily splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně. Každé daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tj. má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. břemeno důkazní. Pokud by v předmětné věci nebyly žádné pochybnosti o uskutečnění zdanitelných plnění společností EDA – THERM, bylo by možné aplikovat závěry obsažené v rozsudku ESD ve věci Dankowski. V předmětné věci však vyvstaly pochybnosti o uskutečnění zdanitelných plnění společností EDA – THERM, a to nejen proto, že uvedená společnost nebyla v rozhodném období registrována k DPH, ale také proto, že bylo zjištěno, že společnost nevykonávala ekonomickou činnost, byla nekontaktní a neplnila své daňové povinnosti. K pochybnostem o dodavatelském plnění ze strany společnosti EDA – THERM velkou měrou přispělo i další zjištění správce daně, a sice že úhrady předmětných faktur, které byly doloženy bankovními výpisy, byly provedeny na soukromý účet č. 35-4595680217/0100 pana D. V. (nikoliv obchodní společnosti), ze kterého byly následně příchozí platby obratem vybírány (viz dožádání správce daně ze dne 3. 8. 2012, č. j. 337202/12). Placení fakturovaných částek na účet, jehož vlastníkem není deklarovaný dodavatel, nýbrž jiná soukromá osoba, bylo podle správních orgánů nepochybně důvodem pro oprávněné pochybnosti o věrohodnosti předložených důkazních prostředků a též tvrzení žalobce o faktickém uskutečnění přijatých plnění. Ze shora provedeného výkladu skutkových okolností případu je zřejmé, že na věc nebylo možné aplikovat rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Dankowski, neboť šlo o skutkově zcela odlišný případ. Podle zjištění správce daně byla společnost EDA – THERM nekontaktní, v rozhodném období nevykonávala ekonomickou činnost a neplnila své daňové povinnosti.
37. Okolnost, že společnost EDA – THERM nebyla v předmětných zdaňovacích obdobích registrována k DPH, sama o sobě nevedla k neuznání nároku na odpočet DPH. Na základě této skutečnosti vyvstaly správci daně pouze důvodné pochybnosti o skutkovém stavu věci. Bylo tedy na žalobci, aby vyvrátil vzniklé pochybnosti a předložil takové důkazní prostředky, které by osvědčily naplnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH. Žalobce však neunesl důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu ohledně prokázání nároku na odpočet daně. V uvedené věci nebyly pochybnosti o tom, že plnění

na jednotlivých stavebních zakázkách byly uskutečněny, avšak žalobce předloženými důkazními prostředky neodstranil veškeré pochybnosti o tom, že plnění ve skutečnosti proběhlo způsobem deklarovaným citovanými daňovými doklady, tedy že předmětná plnění uskutečnila společnost EDA – THERM. Žalovaný proto zcela po právu dospěl k závěru, že žalobce neprokázal naplnění podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu § 73 zákona o DPH, tedy neprokázal, že přijal zdanitelná plnění od společnosti EDA – THERM. Žalobci proto nebyl uznán nárok na odpočet daně a daň mu byla v předmětných zdaňovacích obdobích doměřena.

38. Žalobce dále namítal, že se společností EDA – THERM spolupracoval dlouhodobě, asi tři roky, a správci daně od roku 2008 podával stále stejné podklady. Správce daně neměl nikdy proti nim žádné výhrady. Problémy nastaly až v souvislosti se zrušenou registrací k DPH společnosti EDA – THERM.
39. S výše citovanými výtkami krajský soud nemohl souhlasit. Pokud jde o zrušení registrace k DPH u společnosti EDA – THERM, pak v tomto rozsahu krajský soud odkazuje na výklad provedený výše, kde se k této okolnosti podrobně vyjádřil. Předmětem soudního přezkumu je druhostupňové rozhodnutí žalovaného, jímž byly potvrzeny dodatečné platební výměry na DPH za zdaňovací období říjen až prosinec 2010. V tomto soudním řízení je přezkoumáváno, zda daň byla doměřena žalobci v souladu se zákonem a zda nebylo v daňovém řízení postupováno v rozporu s procesními předpisy. Postup správce daně ve zcela jiných zdaňovacích obdobích nemohl být v nyní posuzované věci relevantní, včetně případné akceptace tehdy předkládaných dokladů. Jednalo se o skutkově odlišnou situaci. Společnost EDA – THERM zjevně dříve vyvíjela ekonomickou činnost a byla kontaktní. Ze stejných důvodů nemůže být relevantní v nyní posuzované věci výsledek daňového řízení u jiného daňového subjektu. Žalobce ve své žalobní námítce navíc neupřesnil o jaké podklady a případné odlišnosti v postupu správce daně se mělo jednat. Námítka důkazní nouze správce daně je zcela nepřipadná, neboť primárním nositelem důkazního břemene v daňovém řízení byl žalobce (daňový subjekt).
40. Žalobce v daňovém řízení neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání oprávněnosti nárokováného odpočtu. K tomu soud odkazuje na judikaturu NSS, např. rozhodnutí ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 8 Afs 5/2011-130. Na základě konkrétních pochybností správce daně přešlo v daňovém řízení na žalobce důkazní břemeno ohledně uskutečnění zdanitelných plnění deklarovaným dodavatelem. Pro právě prováděný přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí je zásadní, zda žalobce unesl v daňovém řízení důkazní břemeno a prokázal splnění zákonných podmínek pro přiznání nárokováného odpočtu DPH. Předloženými důkazními prostředky však žalobce neodstranil veškeré pochybnosti správce daně o tom, zda plnění opravdu proběhla způsobem deklarovaným příslušnými daňovými doklady, tedy, že plnění uskutečnila společnost EDA – THERM. Žalobci se v daňovém řízení nepodařilo prokázat splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH ve smyslu § 73 zákona o DPH, a tedy neprokázal, že přijal zdanitelná plnění od společnosti EDA – THERM.
41. Žalobce dále namítal, že zdanitelná plnění vykazovaná společností EDA – THERM spočívala v některých případech v provádění různých pomocných zemních prací, u nichž se běžně nevystavují další písemné dokumenty než je smlouva o dílo a stavební deník,

kteřý zachycuje průběh realizace prací. Dle smlouvy o dílo měl vést stavební deník právě zhotovitel (společnost EDA – THERM). Žalobce uvedl několik příkladů stavebních prací, kdy se jednalo o jednoduché zemní práce, které mají charakter pomocných prací, které se nijak zvlášť nedokumentují, přičemž k tomu dochází až při předání díla. V této souvislosti žalobce vytýkal správci daně, že se nezabýval charakterem uvedených prací a také tím, jaká je obvyklá praxe při realizaci prací ve stavebnictví, a přesto byla žalobci doměřena DPH v souvislosti se zkoumanými stavebními zakázkami v příslušných zdaňovacích obdobích. Přitom správce daně i žalovaný požadovali po žalobci dokladování dokladů, které se v běžné praxi stavebních firem při realizaci pomocných stavebních prací nevystavují. Podle žalobce je třeba zohledňovat, o jaká zdanitelná plnění se jedná a jaká je běžná praxe ve stavebnictví při realizaci těchto plnění. S tvrzeními žalobce se krajský soud neztotožnil.

42. Ve shodě s žalovaným krajský soud uvádí, že žalobce nepředložil v daňovém řízení takové důkazní prostředky, kterými by byly vyvráceny pochybnosti správce daně. Po žalobci bylo možno žádat, aby věrohodným způsobem prokázal svá tvrzení o deklarovaném obchodním případu a pochybnosti správce daně dostatečně vyvrátil. Žalobcem předložené či navržené důkazní prostředky měly mít takovou vypovídací hodnotu, aby obstály i vůči podloženým pochybnostem, které doložil správce daně. V daném případě se to však žalobci nepodařilo. Žalobcem předložené protokoly o likvidaci předmětných faktur jsou interními doklady žalobce, které jím byly vyhotoveny a žádným způsobem neprokazují, že společnost EDA – THERM byla skutečným dodavatelem předmětných stavebních prací. Ani soupis provedených prací, jenž je přílohou daňových dokladů, důkazní pozici žalobce nezlepšil. Tento soupis formálního charakteru nemohl správce daně nijak ověřit, jelikož zde není uvedena identifikace osoby, která soupisy vyhotovila. Obsahují pouze razítko společnosti EDA – THERM s nečitelným podpisem. Žalobce však v daňovém řízení ani na výzvu správce daně nepředložil žádné písemnosti či protokoly o předání a převzetí vyhotovených prací od společnosti EDA – THERM.
43. Žalobce dále v daňovém řízení předložil kopii stavebního deníku na akci „Přeložka silnice I/6 Praha Pavlov“, avšak na jeho základě nebylo možné osvědčit, kdo fakticky předmětné práce prováděl. Tento důkaz sám o sobě nedokládá provedení prací společností EDA – THERM, neboť ve stavebním deníku byl uveden pouze název společnosti EDA – THERM a počet pracovníků na staveništi, bez uvedení konkrétních osob. Přitom dle § 157 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, a dále dle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dle přílohy č. 9), má být ve stavebním deníku uvedena identifikace osob pracujících na staveništi. To se v uvedené věci nestalo. Správce daně tak neměl možnost, jak deklarované tvrzení žalobce uvěřit např. svědeckou výpovědí pracovníků společnosti EDA - THERM. Nutno podotknout, že stavební deníky ostatních stavebních akcí nebyly v daňovém řízení předloženy.
44. Pokud by mělo být pravdivé tvrzení žalobce o tom, že na předmětných zakázkách nebyl povinen vést po celou dobu realizace prací stavební deník, pak bylo možné logicky očekávat, že minimálně v okamžiku převzetí hotového díla vyhotoví žalobce s dodavatelem předmětných stavebních prací písemný předávací protokol, který bude případně schopný následně předložit k důkazu správci daně. To ostatně vyplývá i ze samotného principu uzavíraných smluv o dílo, kde v části „předmět plnění“ je uvedeno, že

zhotovitel vypracuje a předá doklady požadované žalobcem pro předání a převzetí díla. Konkrétně ve smlouvě o dílo na provedení zemních prací pro akci „I/50 Bánov, obchvat – realizace stavby“ a ve smlouvě „Silnice I/42 Brno, Žabovřesky, mosty event. č. 42-002.1-2 a event. č. 42-002A.1, 2“ bylo mj. předmětem plnění i vypracování a předání dokladů prokazujících jakost a kvalitu provedených prací, originál stavebního deníku, technologické předpisy, potvrzení shody s realizační dokumentací stavby nebo předání podkladů ke zpracování dokumentace skutečného provedení stavby. I ve smlouvě o dílo na provedení zemních prací pro akci „I/6 Praha – Pavlov“ bylo též konkrétně sjednáno vypracování a předání dokladů: originál stavebního deníku, závěrečná zpráva o jakosti a kompletnosti předmětu díla. I přes všechna tato ujednání žalobce v daňovém řízení nepředložil kromě výše uvedeného stavebního deníku žádné jiné písemnosti či dokumenty, které by bylo možné považovat za důkazní prostředek prokazující fakticitu plnění společností EDA – THERM v deklarovaném rozsahu. Přitom jak vyplývá ze smluv o dílo, žalobce by těmito dokumenty mohl disponovat. Žalobce dále nepředložil a ani nenavrhl jiné důkazní prostředky, ze kterých by vyplývalo, jakým způsobem realizovala společnost EDA – THERM jednotlivé stavební zakázky, a ze kterých by byla objasněna spolupráce s žalobcem (informace o pracovnících na stavbách, způsob zajišťování materiálu a stavební techniky, způsob předání zhotovených prací atd.). Ani důkazní prostředky předložené žalobcem v rámci odvolacího řízení nerozptýlily pochybnosti správních orgánů o subdodavatelském plnění ze strany společnosti EDA – THERM. Písemnosti připojené k odvolání ze dne 3. 10. 2014 sice potvrdily, že práce na jednotlivých objektech byly provedeny, avšak neprokázaly, že by předmětné subdodavatelské práce byly skutečně provedeny společností EDA – THERM. Předkládané písemnosti se především týkaly smluvních dohod ohledně zakázky mezi žalobcem a objednavatelem zakázek, resp. mezi účastníky sdružení a Ředitelstvím silnic a dálnic ČR. Předkládané protokoly o předání a převzetí dokončených staveb se vztahovaly k předání již zhotovené finální zakázky objednavateli, tedy Ředitelství silnic a dálnic ČR. Předložené protokoly žádným způsobem nerefletovaly žalobcem deklarované subdodavatelské práce. V žádné z těchto písemností nebyla společnost EDA – THERM uvedena jako subdodavatel, který by měl pro žalobce provádět určité stavební práce na uvedených zakázkách.

45. Důkazní břemeno ohledně toho, že deklarované plnění bylo skutečně přijato v uvedeném rozsahu od tvrzeného dodavatele, leželo na žalobci. K tomu lze odkázat na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 8 Afs 5/2011-130. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že „povinností stěžovatele v daňovém řízení bylo ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet DPH tvrdit a prokázat skutečnosti relevantní pro aplikaci § 72 a násl. zákona o DPH, tj. že od dodavatele, který byl v době transakce plátcem DPH, přijal zdanitelná plnění, a že je použil při podnikání (...). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že bylo na stěžovateli, aby k prokázání skutečného obsahu a rozsahu přijatých služeb navrhoval působivé důkazní prostředky (...)“.
46. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud dojde ke zpochybnění daňových dokladů a k přechodu důkazního břemeno na daňový subjekt, je správce daně oprávněn po daňovém subjektu požadovat předložení dalších důkazů o tom, že předmětné plnění fakticky proběhlo deklarovaným způsobem. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Žalobci se však nepodařilo prokázat svá tvrzení o deklarovaném obchodním případě a pochybnosti správce daně nevyvrátil. Žalobcem předložené důkazní prostředky neměly dostatečnou

vypovídací hodnotu. Z faktur, které žalobce předložil v rámci doplnění odvolání, sice vyplynulo, že mu společnost EDA – THERM fakturovala v obdobích, které předcházely jejímu zrušení registrace k DPH, takové částky, jež by svědčily o překročení hranice obratu pro zákonnou registraci plátce DPH dle § 94 odst. 1 zákona o DPH. Avšak v případě nyní posuzovaných fakturovaných částek nebylo prokázáno, že se fakturovaná plnění uskutečnila tak, jak bylo deklarováno. Žalobce k těmto fakturám nepředložil žádné jiné důkazní prostředky, ze kterých by bylo zřejmé, že společnost EDA – THERM fakticky uskutečnila plnění uvedená na fakturách.

47. Žalobce dále správním orgánům vytýkal, že mu neoprávněně kladly za vinu, že zakázky hradil na účet č. 35-4595680217/0100, jenž nebyl veden na společnost EDA – THERM, nýbrž na soukromou osobu. Pokud jde o společnost Stavbeton, s.r.o., pak s touto společností žalobce nikdy neobchodoval, nic jí neplatil a nebyl s ní v žádném právním vztahu. Není zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný dospěl k závěru, že žalobce společnosti Stavbeton, s.r.o. něco hradil. Žalobci není známo, jaký bankovní účet používala společnost Stavbeton, s.r.o., avšak společnost EDA – THERM ve smlouvách o dílo jasně uváděla jako své bankovní číslo účtu 35-4595680217/0100, a toto číslo rovněž uváděla na fakturách. Žalobce neměl žádnou možnost ověřovat, kdo vlastní jaký bankovní účet. Vzhledem k uvedenému žalobce označil argumentaci žalovaného za nedůvodnou a nepřezkoumatelnou. Krajský soud však nemohl tvrzením žalobce přisvědčit.
48. Pokud se žalobce podívoval nad tím, odkud správce daně získal informace o společnosti Stavbeton, s.r.o., tak ze správního spisu bylo zjištěno, že správce daně obdržel dne 2. 8. 2012 dožádání od místně příslušného správce daně právě daňového subjektu Stavbeton s.r.o. v likvidaci, v němž žádal tento správce daně o prověření skutečností týkajících se příchozích plateb na bankovní účet č. 35-4595680217/0100 od žalobce. V rámci vyhledávací činnosti správce daně zjistil, že společnost Stavbeton s.r.o. (v obchodním rejstříku společnost zapsána v období od 30. 7. 2004 do 16. 7. 2008 pod názvem EDA – THERM spol. s r.o.) měla stejného jednatele a společníka L. V. jako společnost EDA – THERM (společnost, jejíž uskutečnění zdanitelného plnění je v nyní souzené věci zkoumáno). Současně bylo zjištěno, že společnost Stavbeton, s.r.o. využívala ke své podnikatelské činnosti soukromý účet č. 35-4595680217/0100, jehož majitelem je D. V., syn jednatele společnosti L. V. Na uvedeném bankovním účtu pak byly evidovány platby od žalobce. V rámci ústního jednání zástupce žalobce dne 16. 8. 2012 potvrdil, že žalobce využíval dva konkrétní bankovní účty (blíže je specifikoval), ze kterých odešly platby v celkové výši 35 855 636,54 Kč za období leden 2009 až květen 2012 na bankovní účet č. 35-4595680217/0100. Platby byly žalobcem provedeny na základě faktur, které byly v daňovém řízení předloženy. Dle předkládaných faktur žalobce v uváděném období prováděl úhrady dvěma subjektům, a to společnosti EDA – THERM (plnění týkající se nyní přezkoumávané věci) a společnosti EDA – THERM spol. s r.o. (později Stavbeton s.r.o.). Podkladem výše uvedených zjištění byla mj. vlastní tvrzení žalobce a jím předkládané daňové doklady, pročež závěry žalovaného nemohly být nepřezkoumatelnými. Uvedené závěry rovněž vyplývají z napadeného rozhodnutí.
49. S ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je třeba uvést, že okolnosti kolem bankovních výpisů a zjištění, že žalobce prováděl platby v souhrnné výši 35 855 636,54 Kč na soukromý bankovní účet č. 35-4595680217/0100 D. V., museli správce

daně vést jednoznačně k pochybnostem o dodavatelském plnění ze strany EDA – THERM. Placení fakturovaných částek na účet, jehož vlastníkem není deklarovaný dodavatel, nýbrž jiná soukromá osoba, je podle krajského soudu nepochybně důvodem pro oprávněné pochybnosti správce daně o věrohodnosti předložených důkazních prostředků a tvrzení o faktickém uskutečnění přijatých plnění. Jak okolnost, že společnost EDA – THERM nebyla v předmětných zdaňovacích obdobích registrována k DPH, pak stejně tak zjištění ohledně provádění plateb na soukromý bankovní účet, jehož vlastníkem není deklarovaný dodavatel, samy o sobě nevedly k neuznání nároku na odpočet daně. Správci daně pouze důvodně vyvstaly pochybnosti o skutkovém stavu věci a bylo na žalobci, aby vzniklé pochybnosti vyvrátil a předložil takové důkazní prostředky, které osvědčí naplnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně.

50. Žalobci nebylo kladeno za vinu, že by byl v obchodním kontaktu se společností Stavbeton, s.r.o. nebo že by této společnosti něco platil, anebo že by správně nerozpoznal, komu patří bankovní účet č. 35-4595680217/0100, jak se mylně v žalobě domníval. Shora uvedená zjištění ani nebyla důvodem, proč byl žalobci odmítnut nárok na odpočet DPH. Placení fakturovaných částek (v souhrnné výši 35 855 636,54 Kč za období leden 2009 až květen 2012) na účet, jehož vlastníkem není deklarovaný dodavatel plnění, byla jen jednou z dílčích skutečností, které prohloubily pochybnosti správce daně a žalovaného o uskutečnění zdanitelného plnění deklarovaným dodavatelem. Skutečným odmítnutím uplatněného nároku na odpočet DPH bylo neprokázání faktického přijetí předmětných plnění od deklarovaného dodavatele společnosti EDA – THERM. Naopak společnost Stavbeton, s.r.o. nebyla v uvedené věci dodavatelem stavebních zemních prací, tj. plnění na základě čehož žalobce uplatňoval odpočet DPH. Posledně uvedený subjekt proto nebyl v souzené věci předmětem posuzování správce daně, žalovaného ani krajského soudu. Správce daně a žalovaný opřeli své závěry v posuzované věci pouze o skutečnosti, které vyplynuly z provedené daňové kontroly.
51. Žalobce závěrem namítal, že již od svého vzniku vždy postupoval v souladu s platnou právní úpravou a řádně plnil své daňové povinnosti. O společnosti EDA – THERM neměl důvod pochybovat vzhledem k dřívější spolupráci, a také s ohledem na finanční rozsah účtovaných prací byl v dobré víře, že společnost EDA – THERM je plátcem DPH.
52. Posledně uvedená tvrzení jsou v dané věci zcela irelevantní. Dobrá víra žalobce nemohla hrát v posuzovaném případě žádnou roli, neboť pro přiznání uplatněného odpočtu DPH musely být splněny zákonem stanovené podmínky, k čemuž však v případě žalobce nedošlo. Pokud jde o společnost EDA – THERM a její registraci k DPH, pak v tomto rozsahu soud odkazuje na výklad provedený výše, kde se těmito skutečnostmi podrobně zabýval.

VI. Závěr a náklady řízení

53. Soud tedy shledal s ohledem na výše uvedené námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

54. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. října 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.